

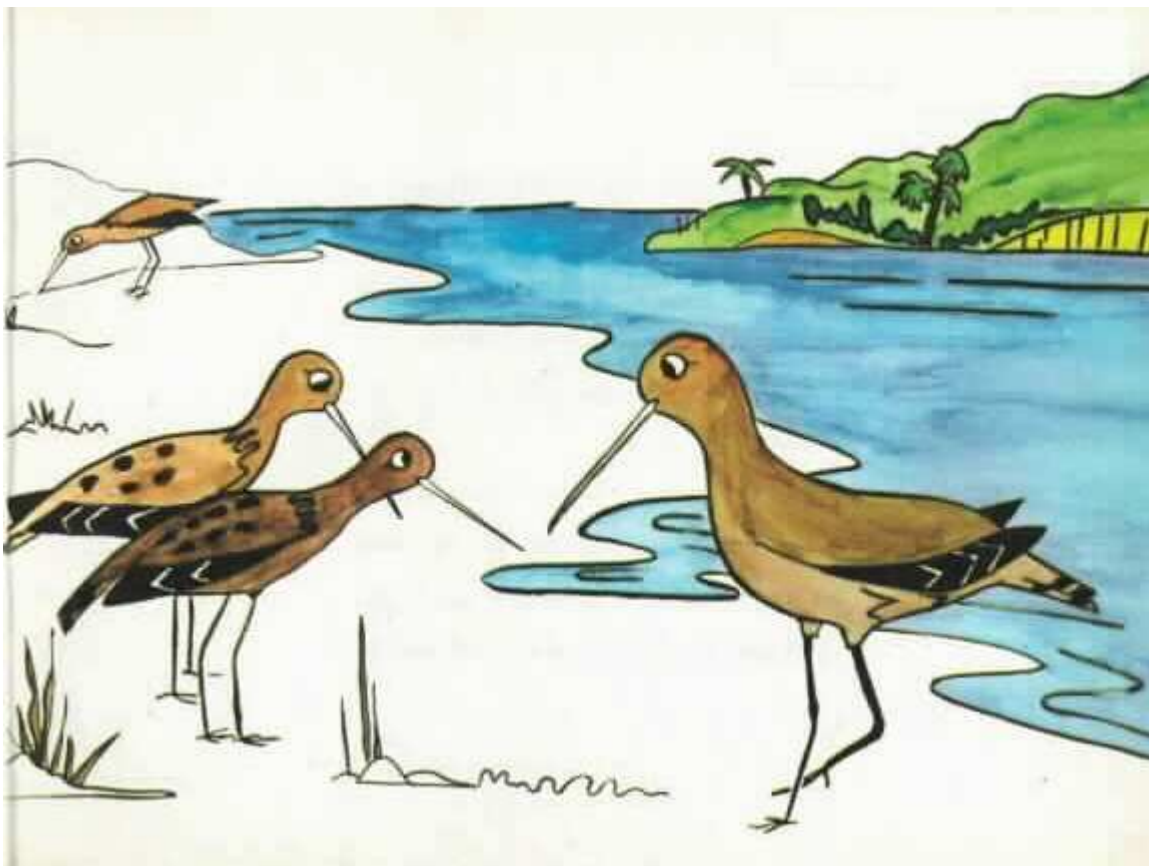
גודוויט הקטן

סיפור מניו זילנדי

צירה אן מקקנזי

כתבה אודרי קופר

היה כבר סתיו והגיע זמן שמשפחת
גודוויט תעזוב את ניו-זילנד.
זה קרה כל שנה. כשהרוחות נעשו
קרות יותר והחורף התקרב
הגודוויטים ידעו שעליהם לפרוס
כנפיים ולהתחיל בדרכם הארוכה
צפונה.
השנה המשפחה הייתה גדולה
מתמיד.

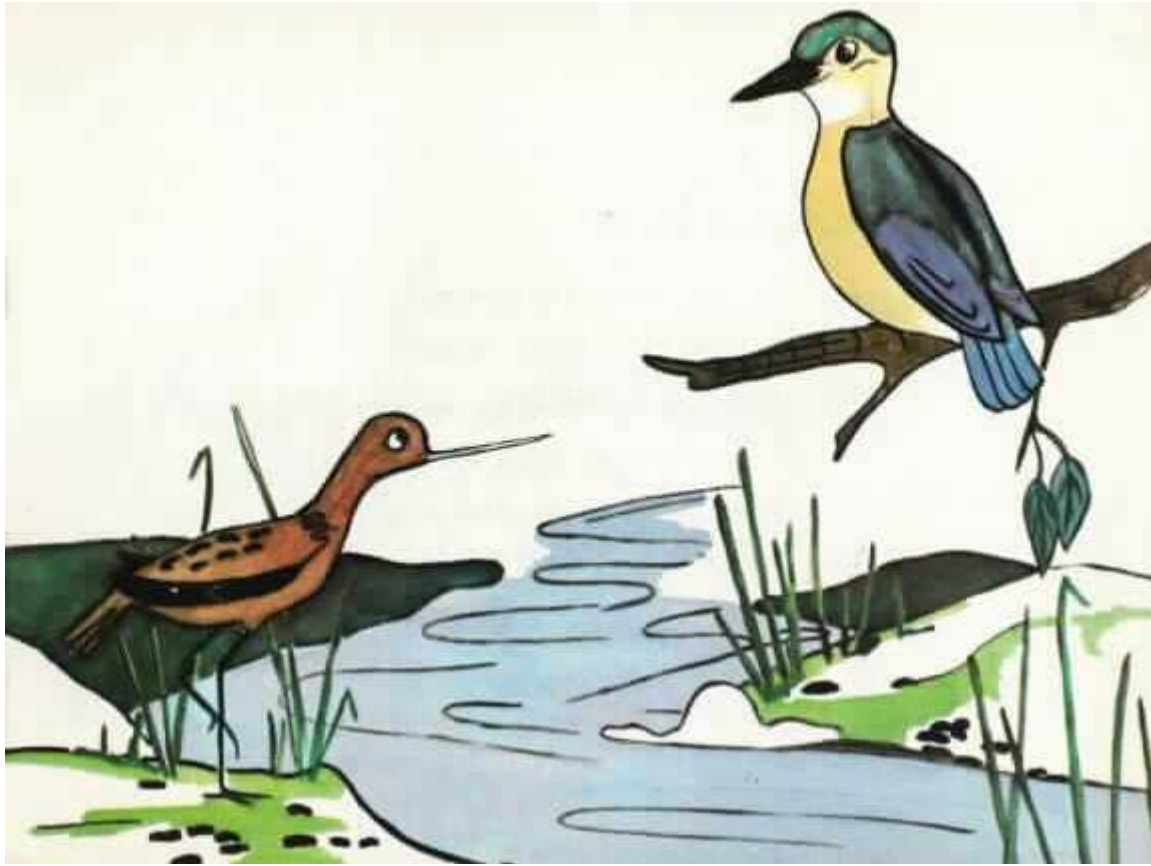
סבא היה זקן וחכם מאוד. הוא כבר
עף צפונה פעמים רבות. הגודוויט
הקטן היה הצעיר שבמשפחה. הוא
היה סקרן מאוד.
"לאן נעוף?" שאל גודוויט הקטן.
"כשהקיץ עובר" אמר סבא "אנו
נודדים. אנו עפים צפונה, שם מתחיל
עכשיו מזג האוויר להתחמם. חכה
ותראה, גודוויט קטן, חכה ותראה

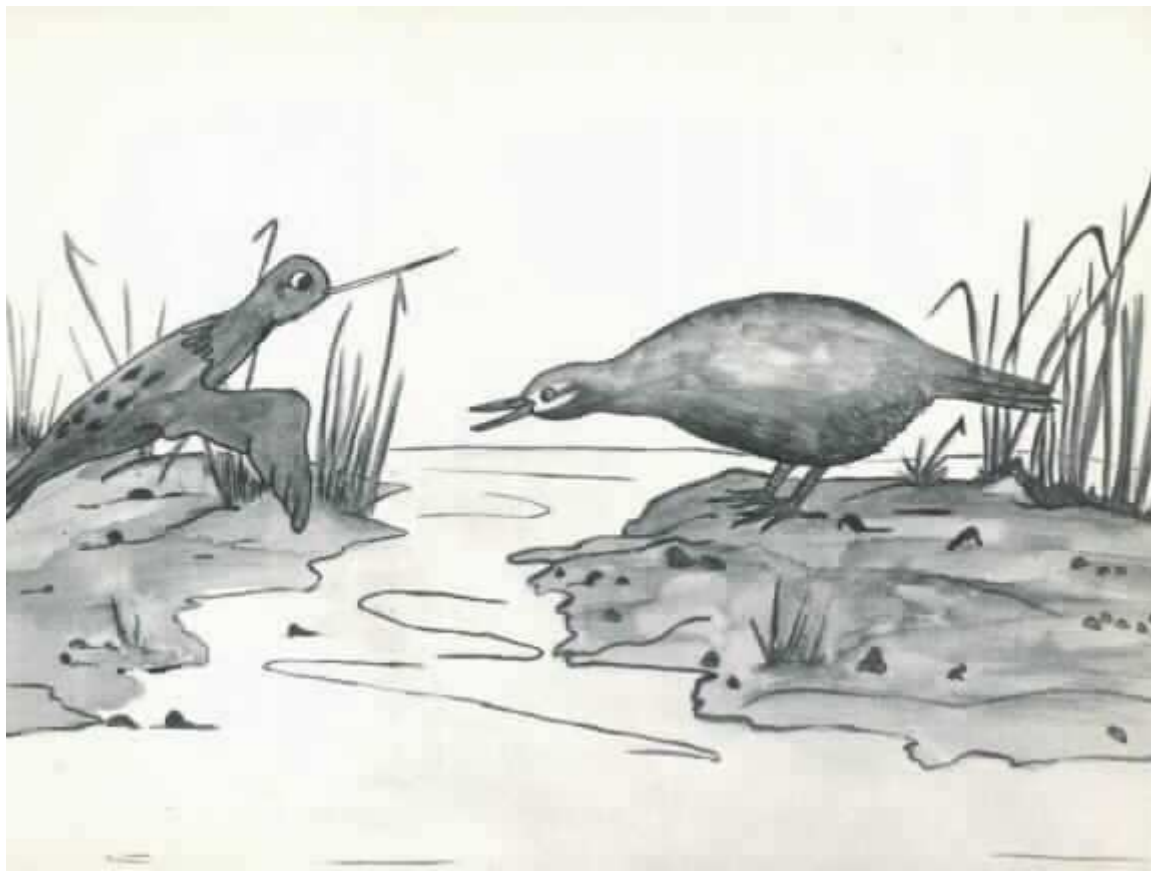
"מעניין מי מהחברים שלי יבוא איתי"
חשב גודוויט הקטן והחליט לברר
זאת.

הוא שאל את טווי "האם אתה בא
איתנו כשנעוף צפונה לקראת
החורף?"
"אני מעדיף להישאר ביער" ענה טווי
"אשיר כאן, אאסוף גרגירים ואמתין
לאביב."

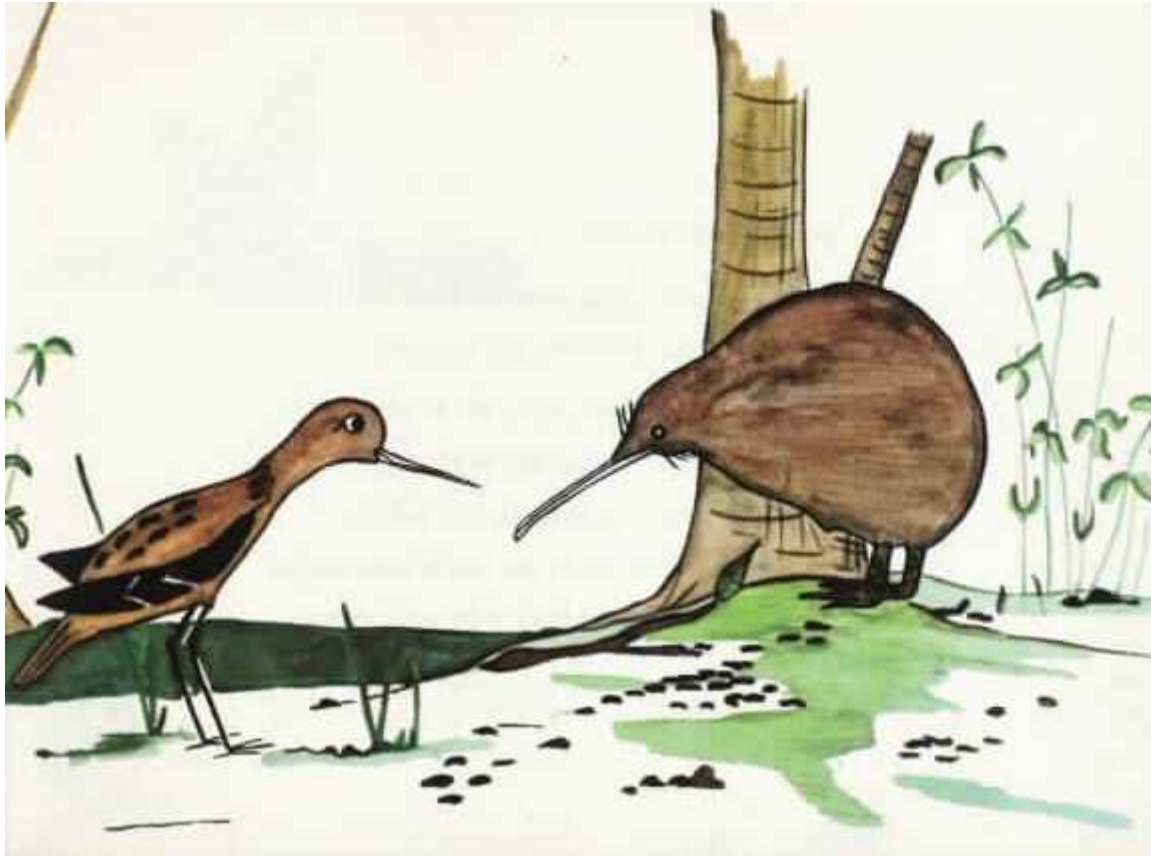
הוא שאל את השלדג "האם אתה
בא איתנו כשנעוף צפונה לקראת
החורף?"
"לעוף מעבר לים? הו, לא, אני
מעדיף להישאר ליד הנחל שלי
ולתפוס דגים. אז באביב אבנה את
הקן שלי בגדה, ואעשה אותו חם
ונעים בשביל הגוזלים שלי.

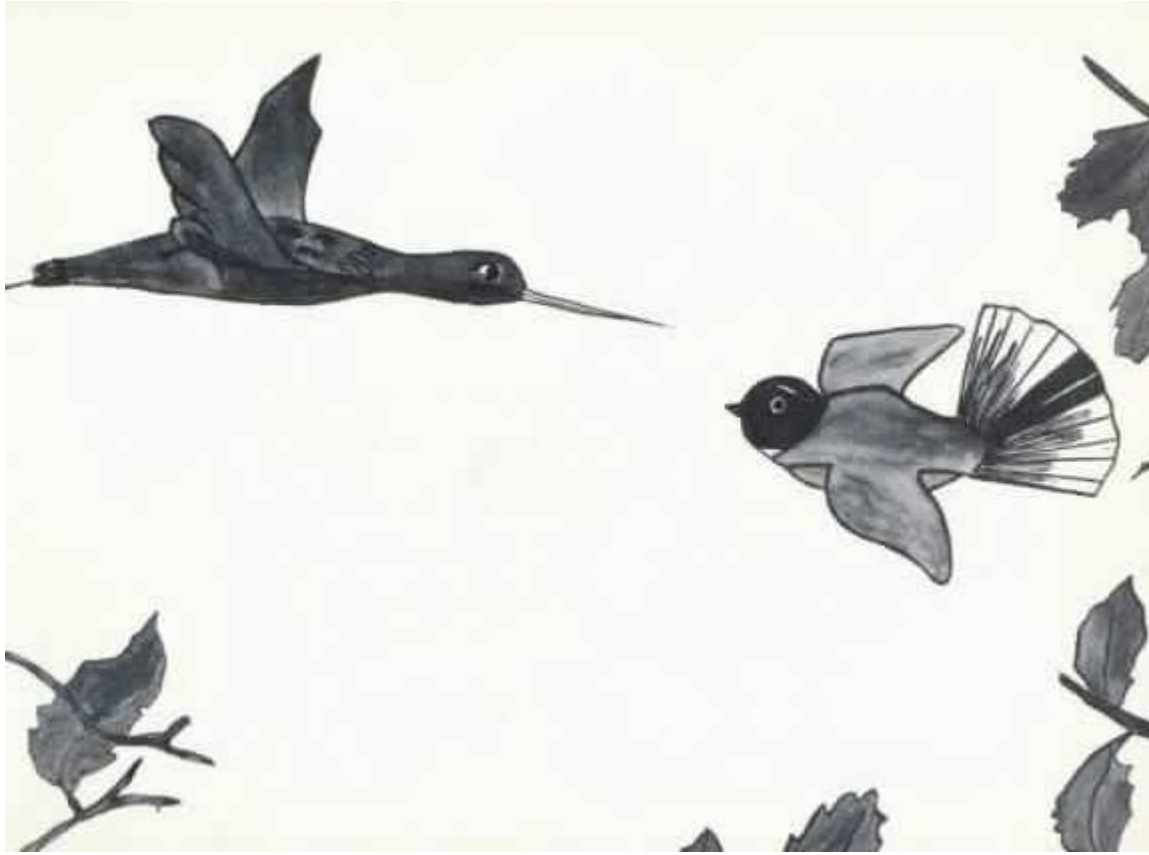
הוא שאל את וקה "האם את באה
איתנו כשנעוף צפונה לקראת
החורף?"
"אני יותר מדי עסוקה בחיפוש אחרי
דברים נוצצים ובהירים" ענתה וקה
"מי ישמור על אוצרותיי אם אלך
איתכם?"

גודוויט הקטן עף, עף ועף עוד עד
שראה ..

.. קיווי.
הוא שאל את קיווי.
"האם אתה בא איתנו כשנעוף
צפונה לקראת החורף?"
"אין לי כנפיים, אין לי כנפיים" אמר
קיווי כשהוא דופק באדמה במקור.
גודויט הקטן ידע שהוא מחפש שם
תולעים לארוחת הצהריים שלו.
הוא גם ידע שלקיווי יש כנפיים אבל
הן קטנות מדי כדי שיוכל לעוף, וזנב
אין לו כלל.
גודויט הקטן ריחם על קיווי. הוא
נתן "קריקיק" חזק והמשיך בדרכו.

הוא שאל את פאנטייל
"האם אתה בא איתנו כשנעוף
צפונה לקראת החורף?"
"אינני חושב שאוכל לעוף כל כך
רחוק"
ענה פאנטייל "אני יודע רק
להתעופף מענף לענף ולחפש
חרקים לארוחה. אני פורס את זנבי
כמו מניפה וזה מסייע לי לשנות
במהירות את כוון המעוף שלי כשאני
רודף אחריהם."

גודוויט הקטן שאל את התור
"האם אתה בא איתנו כשנעוף
צפונה לקראת החורף?"
"זה לא זמן מתאים בשבילי כדי
לעוף מכאן" ענה התור "אני אוכל
הרבה גרגירים, משמין ונעשה עצל.
זה נכון! זה נכון! אבל בוא וספר לי
הכל כאשר תחזור".
תור הייתה ציפור אדיבה.

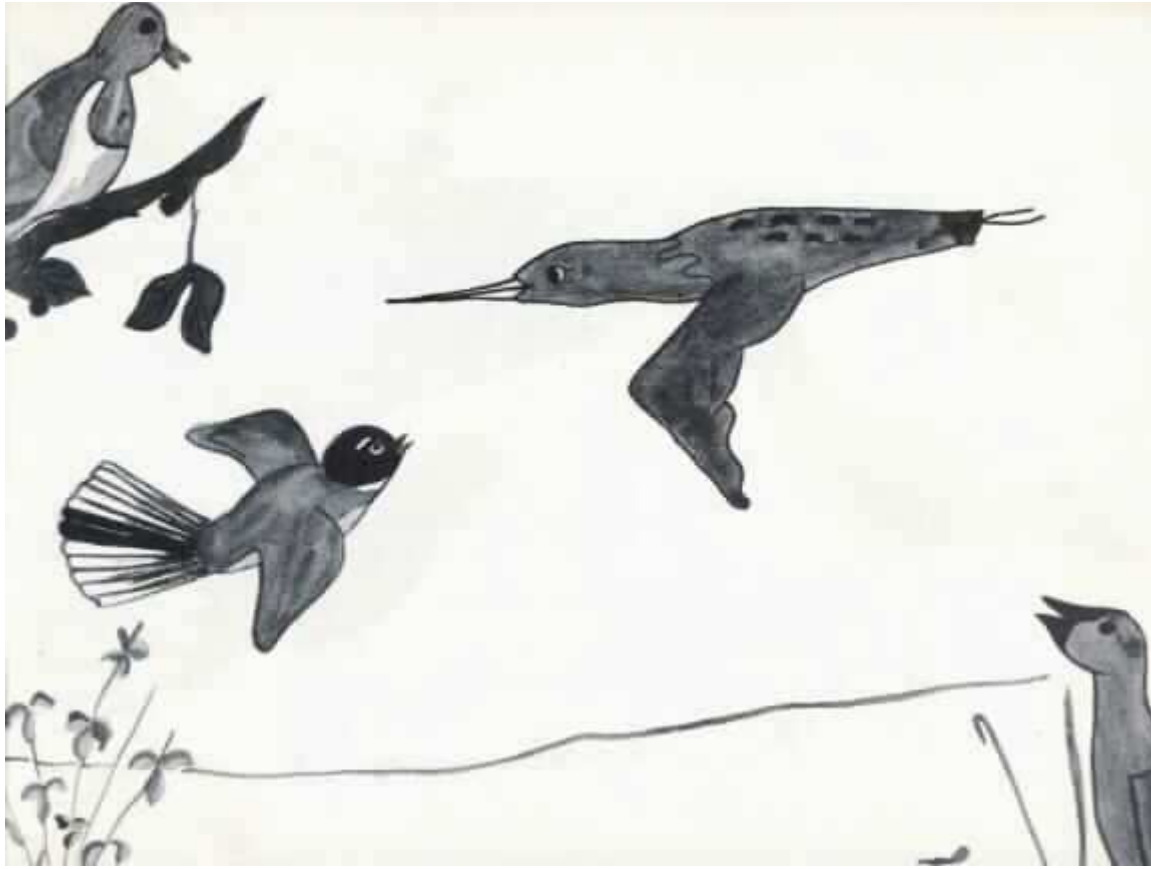

גודוויט הקטן שאל את פוקיקו
"האם אתה בא איתנו כשנעוף
צפונה לקראת החורף?"
"לא אוכל לעזוב את הביצות שלי"
ענה פוקיקו "כאן אני מוצא את
העשבים ועלים שטעימים לי כל כך.
בקרוב אמצא לי מקום טוב בקצה
הביצה ושם אבנה לי קן מקנה סוף.
ומתי אתה הולך?"
"בקרוב, בקרוב מאוד" ענה גודוויט
הקטן

"מהר יותר מאשר נדמה לך" קרא
הינשוף מענף של העץ הגבוה ביותר
שבסביבה. "משפחתך עומדת לעזוב
עוד מעט. אני יודע כי כך זה כל שנה.
אם אתה רוצה לבוא איתם רצוי
שתזדרז."

גודוויט הקטן הסתובב כדי לחזור אך
עוד שאל "ואתה לא תבוא איתנו?"
"גודוויט, טיפשון" אמר הינשוף
כשהוא מנפנף בכנפיו "אתה הרי
יודע שאני יכול לעוף רק בלילה."

"מהר!" קרא פוקיקו כשגודוויט
הקטן עבר לידו "וזכור, אמתין לך
באביב!"

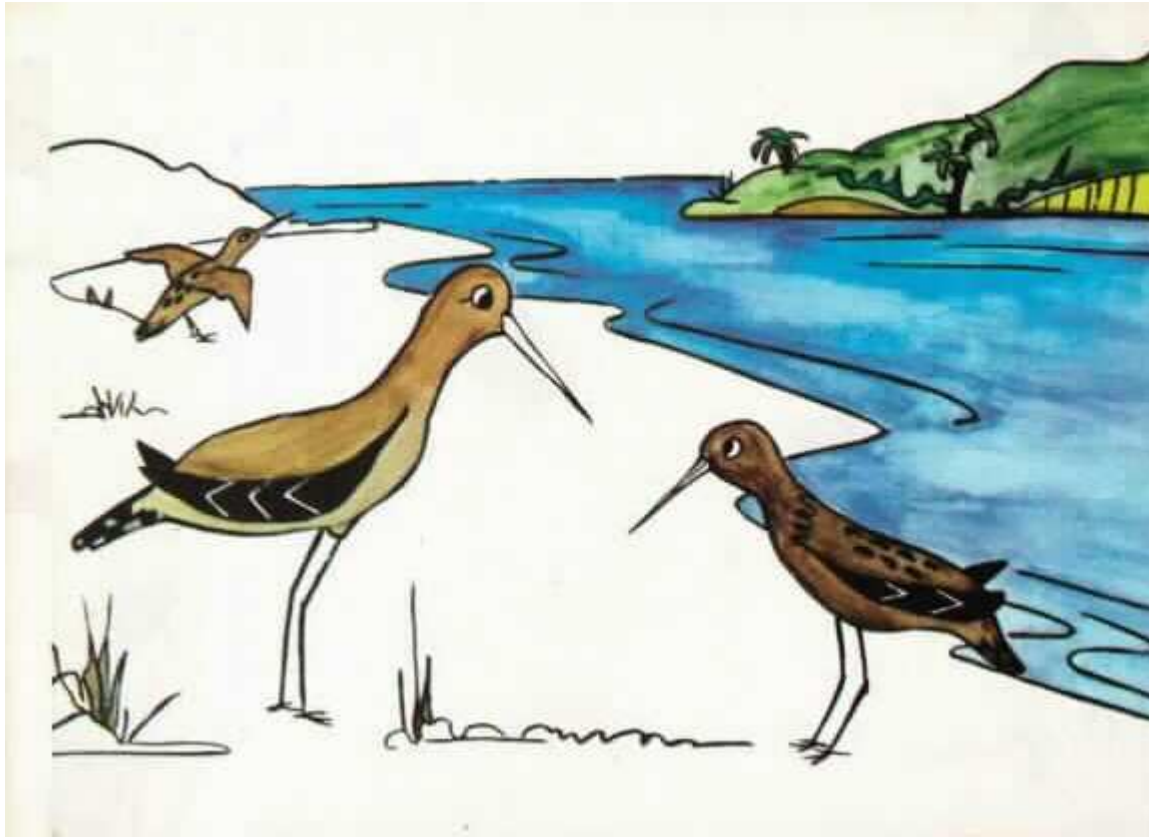
"מהר!" קרא התור.

"מהר!" קרא הפנטייל.

"מהר!" קרא הקיווי.

"מהר! מהר!" קראו הציפורים

האחרות "אל תאחר!"

ובאמת גודוויט הקטן הגיע בדיוק
בזמן. סבא חיפש אותו בכל מקום!
"אף אחד מידידי לא יבוא איתי"
אמר גודוויט הקטן "הם רוצים
להישאר כאן. איזה הרפתקה נפלאה
הם מחמיצים!"

והוא פרס את כנפיו, ועם כל המשפחה,
ועם סבא בראש הם עפו מעל הים צפונה.

